

דְבָרֵי יִשְׂרָאֵל

גליון כת"ו 426

פְּרֻשַׁת הַשְּׁבוּעַ לְעֵיִרֵי הַעֲאֵן

ערוך ע"י ישראל שלום דבורץ
בהוצאת מכון דברי יושר

פְּרֻשַׁת תּוֹלְדוֹת תַּשְׁפָּ"ה

מה בפְּרֻשָּׁה

תמצית דברי הפְּרֻשָּׁה
בְּשֻׁלֹב פְּרוּשִׁים וְדְרוּשִׁים

ילדים יקרים וחביבים!

הפְּרֻשָּׁה נפתחת בתולדות יצחק בן אברהם אשר נשא את רבקה שאף על פי שהיתה בתו של בתואל ואתות לכן הארמי, היתה צדקת ועמדה בצדקותה, ומאחר שהקדוש ברוך הוא לא רצה שלכן ומשפחתו יגידו שלרבקה נולדו ילדים בגלל ברכתם שהם ברכו את רבקה בשהלכה עם אלי עזר, על כן מנע השם ממנה את האפשרות ללדת, עד שייצחק ורבקה התפללו והתחננו להשם, שנעתר לתפלתו של יצחק שהיה צדיק בן צדיק לעמת רבקה שהיתה צדיקה, אף אביה היה רשע.

כאשר היתה רבקה מעברת, היה עבודה קשה בגלל התרוצצותם של הבנים העתידים להולד, וצער היה רב ועצום.

רבקה הצדקת לא ידעה מדוע כאשר היא עוברת בפתחו של בית המדרש היא מרגישה שהילד רוצה לצאת, וכאשר היא עוברת על פתחה של בית עבודה זרה, גם אז הילד רוצה לצאת, דבר זה גרם לה לצער

עצום, כי חששה שמא הילד שיולד יתנהג בצביעות, ויראה את עצמו כצדיק ההולך לבית המדרש, ובהתבא ילך אל בית העבודה זרה.

על כן הלכה לשאול בבית מדרשם של שם ועבר לפשר הדבר, ונאמר לה בנבואה שאין זה ילד אחד, אלא שנים ומאחד עתידה להבנות מלכות ישראל, ומהשני מלכות אדום, וסבת ההתרוצצות שלהם כדי שלא יתחברו יחד, וחס ושלום יעקב ילמד ממעשיו של עשו.

בערב תג הסבות נולדו עשו ויעקב, עשו נולד אדמוני ומיד בצאתו לאויר העולם היה נראה כאדם גדול, עם שנים ושערות וציפורניים ויש אומרים שאפלו זקן כבר היה לו בעת שנולד, ומכיון שהיה נראה כעשוי [=משלם], קראו את שמו עשו, אף יעקב נולד ככל התינוקות ובגלל שבעת הלדתם החזיק יעקב בעקבו של עשו, קרא השם את שמו - יעקב.

בכל אותם שנים שיעקב ועשו היו ילדים קטנים בבית תלמודם, לא היה נכר ההבדל ביניהם כאשר ישבו אצל המלמד ולמדו ממש אותו דבר. אולם כאשר הם גדלו, מספרת התורה שדרכיהם נפרדו, יעקב - איש תם [שלם] וישר, ולעמתו עשו - מתנהג ברמאות ובצביעות.

יצחק מנסה על ידי אהבתו להביא את עשו להתנהגות ישרת דרך, אף הדבר לא עולה בידו.

נקרא בפְּרֻשָּׁה על כך שיום אחד, עשו חוזר עיף מהשדה לאחר שהרג את נמרוד ועבר כמה עברות חמורות, ובאותו היום נפטר סבו - אברהם אבינו כדי שלא יראה בחייו את נכדו יוצא לתרבות רעה.

יעקב מכין נזיד עדשים לסעודת ההבראה [סעודת שאוכלים האבלים] ועוד טרם שזה הוכן פראוי לאכילה, הגיע עשו רעב ועיף ומבקש מיעקב להלעיטו מהתבשיל האדם אדם הזה.

המשך בעמוד הבא <<<<<<

הַמְשָׁךְ מֵהַ בְּפִרְשָׁה

תַּמְצִית דְּבָרֵי הַפִּרְשָׁה בְּשִׁלּוּב פְּרוּשִׁים וְדְרוּשִׁים

מטעמים ובזכות שיקים מצות כבוד אב, יברכו, שמעה זאת רבקה ברוח הקדש ורצתה בתחלה שהוא ישוב למוטב ויתברך, אך אחר שראתה שעשו במעשיו שלא על פי צווי יצחק, מראה ומוכיח שאינו מתכוון לחזור למוטב, ידעה שעשו לא ראוי לברכות, ועל כן היא מצליחה בערמה לגרם שיצחק יברך את יעקב, ורק לאחר שיעקב מתברך בברכות רוחניות וגשמיות, עשו מגיע ומגלה שיעקב לקח לו את הברכות, ואף על פי שיצחק מברכו בברכה, אין הוא נרגע, וממתין להזדמנות להרוג את יעקב.

רבקה שידעה בנבואה את תכניותיו הזדוניות של עשו, מצוה את יעקב לברח לאחיה לבן בפרדן ארם, גם יצחק מצוה את יעקב ללכת לשם ולקחת לו משם אשה מבנות לבן.

(שמעתי שיש אומרים שביתו של לבן היה אמור לשמש מקום מקלט בטוח ליעקב, מפני שעשו חשש מלהגיע ללבן שמא הוא יהיה זקוק לברות את ראשו של עשו שהיה בכור כדי להשתמש בו בכשוף).

שבת שלו' ומברך!

שאבימלך מבקש ממנו להתרחק מהם ולעבר למקום אחר, אבל שנאתם של רועי גרר היתה כל כך גדולה שכל העת הם רבו אתו על בארות שעבדיו חופרים ורועי גרר סותמים, ולאחר שבבאר האחרונה לא רבו אתו וקרא את שמה רחובות, עלה מסביבה זו אל באר שבע.

עוד נקרא בפרשה שאבימלך הבין שעזיבתו של יצחק הביאה לפלשתים הפסד, ועל כן הוא בא לברות עם יצחק ברית שנשמרה על ידי בני ישראל עד כבוש ירושלים.

הפרשה ממשיכה ומספרת את קורותיו של עשו שמראה כלפי חוץ שהוא הולך בדרך אביו, ומתחתן בגיל ארבעים, אך עד מהרה מתגלה קלונו שנשותיו רעות ומקטרות לעבודה זרה עד שענינו של יצחק כהו מעשן הקטרת הטמאה שהן הקטירו.

חלקה השני של הפרשה עוסק ברצונו של יצחק לברך את עשו לאחר שהגיע לגיל מאה עשרים ושלש וחשש שזמן פטירתו קרב, הוא מנסה להשיב את עשו ברגע האחרון לדרך הישר על ידי שהוא רוצה לברכו ואת זרעו לעולם.

כאשר קרא יצחק לעשו כדי לצוותו שיצוד לו ציד ויכין לו

>>>> המושך מהעמוד הקדם יעקב, שידע וצפה ליום הזה שבו עשו יזדקק לעזרתו, שמח מאוד להלעיט את עשו בנזיד העדשים, אבל אף ורק תמורת מכירת הבכורה מעשו ליעקב, ואכן עשו הסכים לכך בלב שלם באותה העת, אם כי לאחר מכן הוא התחרט - אבל מאחר מדי.

בהמשך הפרשה נקרא על הרעב שהיה בארץ פנעו, יצחק מגיע לגרר, אל אבימלך מלך פלשתים, בדרכו למצרים.

השם נגלה אליו ואוסר עליו לרדת מצרימה, מפני שיצחק, משעלה למזבח היה ליעולה תמימה' ואסור לו לעזב את ארץ ישראל.

הקדוש ברוך הוא מבטיח לו את כל הברכות שהבטחו לאברהם על ירושת הארץ והקמת אמה גדולה.

יצחק נשאר לגור בגרר. אנשי המקום שאלוהו מי האשה אשר עמו, ויצחק עונה להם כמו אברהם, שהיא אחותו. אבימלך מגלה שאין הדבר כן, ויצחק מסביר לו שהוא נאלץ לומר כך כי הוא חשש לחייו שמא יהרגוהו אנשי המקום שאינם יראי א-לקים.

נקרא בפרשה על קנאתם של אנשי גרר ביצחק, עד כדי כך